

PÄÄSTA, TAASTADA MEIE ESSENTSID

Uued päikesetõusud. Uued algused või manifestatsioonid, uutel positsioonidel.

Niiviisi ollakse kehtvalt, kogu aeg.

Kuid seda ei väärtustata.

Me ei ole samas Universumi paigas kus eile, kus hetk tagasi. See ei ole seesama päikesetõus, mis eelneva päevatee oma. Me ei ole needsamad organismid, mis eile või üleeile... Oleme "uued".

Ja nagu "uued", peaks looma uusi! hoiakuid, valmisolekuid, ettepanekuid, koostöid, solidaarsusi, afekte, kuuletumisi... Kõik need sõnad, mis on järk-järgult tühjaks jäänud... ning mis on need, mis tegelikult esindavad "uut".

Näib, et on olemas mingi rõhuasetus, mingi kinnistumine, mingi... provokatsioon?, et tõestada, end teostada... samamoodi, samade võistluslike meetoditega!

Kuid näib, et kangekaelsus on *leitmotiiviks*, mis õpetab, mis õpib...; kuid samaaegselt, mis hoiab tagasi, mis rõhub, allutab, surub peale...

Näib... -Palvuslik Tähendus kutsub, teavitab meid- , et meie inimlik siiani veel -nagu tavatsetakse öelda- "kõigub, on kreenis": kord ühele, siis teisele poole..., teadmata miks, mille jaoks...

Nende päevade sees kogunesid kakskümmend liigi kõige mõjukamat valitsejat, volinikku... –"määrajad, deterministlikud"-, nii võimaluste kui ka ressursside, juhtimise jne suhtes. Ainuke asi, mida levitati oli väike manifest, ilma mingisuguse kohustuseta.

Näib -või justkui näib-, et see meid, teisi, kolmandaid ei puuduta, vaid need olid nendevahelised asjad -volinike-, valitsejatevahelised-. Kuid ei. See on üks võimu realiseerijate peegeldus; kes isegi ei tea

kuidas seda väljendada, sellega ümberkäia, varjata seda või... näidata absurduse, rumaluse maitsetut tuimust, ilma mingi selge käsitluseta... julmuse ja draamade suhtes, mis hävitavad meie eksistentsi.

Ja on kohane küsida: *“Loomulikult! Kui..., kui nemad on sellised... kuhu poole siis meie liigume?”*.

Näiteid ja veel näiteid: alates kõige võimukamatest kuni kõige rohkem puudust kannatavateni näivad vastu seisvat oma katkematult "uueks" olemisele. Ja klammerdutakse eilsesse -asetamaks mingit referentsi-... või klammerdutakse selle külge, kuidas tahetakse, et oleks, ning mida ei ole.

Näib nagu mingi esivanematelt päritud hirm -et seda kuidagi mingisse aega, ruumi ja karakteristikusse paigutada- pitsitaks, piiraks "uut" ja... kiidetaks heaks see vana tõde, et *“parem vana, hästituntud halb, kui veel tundmatu hea”*.

Kohutav viga!, mis -läbi tsivilisatsioonide, filosoofiate, religioonide-... kaldub armutult kordama ja kinni jääma ütlusesse *“silm silma vastu, hammas hamba vastu”*, mina-sse: mina, minu pidu, minu maa, mina, minu, minu keel, mina , minu, minu seisukoht.”

Kuid... vaateväli on väga avar! Palun väga! Ei saa alati jääda vaatama ainult ühte punkti!

Kõrv kuuleb paljusid asju. Nina on võimeline eraldama lõputuid varjundeid. Maitse on vapustav. Ja tekstuur, mida me oleme võimelised tundma või ette kujutama on... piirideta. Seega, mida me teeme sensoritega, mis edastavad meile katkematult uudsusi? Miks kasutada neid nii halvasti?

Miks vaadelda seda päeva kui mingit veel ühte päeva? See näib piinamisena!, kas pole?

-Veel üks päev. Veel üks esmaspäev.

-Oh, see on veel hullem!

Näib, nagu olend ei soovi -vaatamata paljudele, paljudele soovidele ja tahtmistele-, et ta ei julge.-... olla tegelikult see, kes ta on: "uus". Koos kõikide garantiidega, mida uudsus tähendab! Nagu seda on Looming. Nagu seda on Loov Müsteerium.

Tema garantiiks on see, et kohal on uus päikesetõus. Uus! Uuesti! "Uuesti". Mitte kui kordus, vaid kui uuendus. Võimalus on uuesti siin, jällegi on kohal abi, tugi on jällegi siin. Uuesti on kohal inspiratsioon. Uuesti on kohal fantaasia. Uuesti on kohal ettepanek. Uuesti on kohal revisjon, uuesti läbivaatamine. Uuesti on kohal parandus, rektifikatsioon! Uuesti on kohal... fantaasia.

Kõik koos garantiiga -mitte just riigipoolsega-..., vaid Loova garantiiga.

Armastuse... garantiiga, mis elu, kui... ainukordse erandi, võimalikuks teeb.

Elu: uskumatu organisatsioon! Haaramatu!

Ja meie liigi puhul, mõõtmatu, tohutu.

Ja vaatamata kõigile neile mõõtmatutele garantiidele, inimolend vangistab end oma... eetilistesse, moraalsetesse, religioossetesse, keskkondlikesse, toitumuslikesse ...eelhoiakutesse, tavadesse, radikalismidesse...

See ei ole... õiglane!, kas pole? Ei ole õiglane, et ilma "loovate vanglateta", olend vangistab end ise ja ehitab oma trellid!, oma võred, oma valvurid; ütleb lahti põgenemisest; aktsepteerib kette!... ja ei tunne ebamugavust eluaegse vanglakaristuse ees; on alati tingimuslikus, konditsionaalses.

Mis tüüpi liik see on?

Meid loodi Müsteeriumis, ja kui selliseid, Armastuse sees. Meile näidati uskumatut.

Meid seoti kaugemast kaugemaga.

Ja näib, et üheks hetkeks -näib nagu üheks hetkeks- meid hüljati, jäeti maha.

Jah. Näib nagu Müsteerium, oma lõputu Loominguga, tunneks häbi omaenda "teose" üle.

Hetketi! -hetketi- mahajätmine, loobumine kutsub ja küsib...

Küsib ja uurib... meeltesegaduse, kinnismõttelisuse, viletsuse ees, samal ajal kui ressursse on külluses; kui võimalused kasvavad; kui aina rohkem loovaid märke meid kaunistavad!, justnagu me oleksime palunud abi.

Äkki teadmatuses... oleme nõudmas, anumas hädaabi! Nagu see meie olendi varjatud pool: nagu "see hinge nurk", mida... ei tunta!

See hinge nurk, mida ei tunta". Rekreatiivne! Mis, lämbumas vulgaarsusest, saadab välja oma SOS-i. Mis, häbi tõttu, ei julge seda öelda kõva häälega, et keegi ometigi ei mõtleks, et ollakse nõrk või võimetu jätkama seda sama tegevust.

Jah. Jah! Selle nurga üks nurgake , püüab kinni selle hädaabi.

Selles meie hinge nurga ühes nurgakeses on kui sfäär, seeme, mis meid alal hoiab ning mida ei ole näha... meie olendis, meie olemistes (meie olendites), kestev uudsus; konstantne uudsus, kui... „tõeline, tegelik elustiil“.

Vahel, eufooria hetketel, tavatsetakse öelda: "Ma olen nagu uus!"... -tõesti?-. "Olen nagu uus. Mind tehti uueks. Ma sain uueks".

Teadvustamata sõnad, kuid tõeline vajadus.

Ei ole "nagu uus"...; "te olete uus", täna.

Ja kogu kulgemise jooksul jätkate "uueks" olemist.

Saage teadlikuks sellest ilmselgusest, mis on süüvinud ja uputatud sellesse nurgakesse, selles teie hinge nurgas !

Lubage väljenduda oma meeltel, emotsioonidel, intensioonidel, fantaasiatel, ettepanekutel, soovitustel, korraldamistel, konversioonidel, regeneratsioonidel!... Pikal nimekirjal!

Lubage endal olla see, kes olete! Ärge klammerduge rolli külge, mis teile on peale pandud! Ärge lisage oma ketile juurde uut lüli; olete juba niigi piisavalt lühikese keti külge kinni seotud.

Heisake oma lipp!: see, et olete unikaalne! Ainuke! Kordumatu!, Ainulaadne!

Kas te olete sellest endale aru andnud!? Kas te olete märganud, et olete loodud eksklusiivses, teatud voorustega, annetega ja võimetega, teatud vajaduste baasil!? Ja teie panustate olemaks mass!, vulgaarsus!..., samasugune nagu teised!, *"Kõik oleme võrdsed, ühesugused!"*... ja teised tavapärased ajalukku juurdunud fraasid.

Te olete unikaalne, kordumatu! Rakendage oma ainulaadsust! Tegutsege oma kordumatuses!...

Meil on seda vaja. Me vajame üksteist. Kuid mitte selleks, et end teiste üle maksuma paneksite! Mitte käsutamiseks, kadetsemiseks... hirmu tundmiseks. Ei!

Et ennast "uutena" näha -sest uued me oleme-.

Et näeksime end oma ainulaadsuses, erandlikkuses...; unikaalsetena!

Kas on võimalik olla enamat?

Imetleda meid, joovastuda meie kohalolekust; üllatunud kontempleerides teisi..., meie sagedustel; külgetõmbes teiste sära poolt...; ja kolmandate ja neljandate poolt. Kõik kordumatud.

Ja mitte ainult nende pärast -ega mitte nende poolt- ainult, vaid selle Armastuse vibratsiooni poolt, mis meile näitab, igas palvuslikus kohtumises, seda detaili!...

Detail, millest oli puudu!... Mis on tohtu! Vaid üksainus neist oleks piisav!

Aga identiteedi kaotusega ja "kokku segatud, amalgeeritud" inimkond vajab, et teda kutsutakse veel ja veelkord päästma ja taastama oma essentse.

Koidavad -katkematult- uued horisondid. Uued versioonid iseendast, näitavad end konstantselt. Uued näod, mis tunduvad samadena, on näha, näitavad end katkematult.

Selle kõige teadvustamine on tõeline "sündimise jätkamine". Ja koos sellega jätkata tegutsemist..., lähtudes lõputust, lõpmatusest, mis meid inspireerib, armastavalt, oma essentsi avastamise suunas. Ning et need ärkaksid kontemplatsiooniks! Ja elu transformatsiooniks naudinguliseks elamiseks, "kontempleerivaks", konverteerivaks, konsensuslikuks!, armastusega käitumiseks!...

Uutes tuultes ärkame! Uutes tunnetustes näitame end. Uute võimaluste sees... ärkame! Uutes, unikaalsetes, ainulaadsetes, vältimatutes ja vajalikes tegudes, tegutsemistes... peame end tundma esindatuna.

Ja nii muutub "uus" ... erandlikult igapäevaseks!

Ja elu ripsmepilgutus muutub vabastatuks..., visionaarseks..., põhjatuks, salapäraseks!